

Det beror paa et fundamentalt Fejlsyn, naar det formenes, at man uden videre kan overføre Teatrets Kunst direkte til Radiofonien. Dette har sin naturlige Grund deri, at en Skuespillers Virkemidler: Person, Maske, Plastik, Mimik og Gestus samt selve Talen udgør et samlet Hele, endog i saa høj Grad, at hvis en eller flere Dele udelades, forringes — ja maaske endog udebliver — det ellers givne kunstneriske Resultat af denne Samvirken.

Det vil derfor ikke undre, at man ved de fleste af Europas Radiofonistationer har taget den fulde Konsekvens af Forskellen mellem Teatrets og Radiofoniens Kunst og engageret et fast Skuespillerpersonale til at udføre Arbejdet ved de daglige Udsendelser eller med andre Ord, at man har søgt at knytte virkelige *Hørespil-Kunstnere* til Institutionen, ganske i Modsætning til, hvad Tilfældet er hos os, idet vi maa anvende *Teater-Skuespillere* til Medvirken ved de dramatiske Udsendelser. Nu er det imidlertid lykkedes mig at interessere flere endog af vore betydeligste Skuespillere og Skuespillerinder for Radiofoniens Speciale — Radiofoni er jo nemlig et afgjort Speciale, men dette ændrer alligevel ikke Karakteren af ovennævnte Forhold, og det har stedse voldt Ledelsen store Vanskeligheder og et yderligere Arbejde, som man ikke kender ved andre Stationer, hvor man foruden det faste Personale kun af og til engagerer Skuespillere fra Teatrene som Gæster, hvorimod Forholdet hos os er det, at vi saa godt som udelukkende arbejder med Gæster.

Dette har sin særlige Grund deri, at det fra allerførste Begyndelse har været vort Ønske at drage det størst mulige Antal af Landets Kunstnere til Medvirken i Statsradiofonien, blandt andet for at støtte Kunstnerne paa saa bred Basis som muligt, men jeg kan tilføje, at det er vor Agt, efterhaanden som vor Udsendelsesteknik skrider mere og mere frem, at stille det Forlangende til de Medvirkende, at de mere og mere sætter sig ind i de akustiske og radiotekniske Fordringer, idet Teater jo er eet og Radiofoni noget andet, thi det kan ikke skjules, at Aktørernes Indsats ikke bliver fyldestgørende, saafremt ikke de radiofoniske Fordringer fuldt ud efterkommes.

Af foranstaaende vil det med al ønskelig Tydelighed fremgaa, at Radiofonien under ingen Omstændigheder kan være tjent med, at Det kongelige Teaters Kunstneres Medvirken bliver betragtet som en Sidegren af Det kongelige Teaters Virksomhed, dertil er Radiofoniens Fordringer om de medvirkendes Indleven i deres Opgaver og Hensynet til Radiofoniens Speciale alt for store.

I denne Forbindelse maa jeg klarlægge, at det er en Misforstaaelse, naar det siges, at *kun* Det kongelige Teaters Kunstnere — trods al vor Anerkendelse af det udmærkede Personales kunstneriske Standard — er værdifuld for Radiofonien; man behøver blot at nævne Scenekunstnere som f. Eks. Poul Reumert og Else Skouboe, hvis Medvirken vi under ingen Omstændigheder kan unddrage Lytterne, men det vil ogsaa være en Uret mod de øvrige uden for Det kongelige Teater staaende Kunstnere, idet flere af disse har vist sig at være særdeles egnede for det radiofoniske Speciale.

Saaframt Nationalscenen nedlægges, maa man først afvente, hvorledes det kommer til at stille sig for de særligt egnede Hørespilkunstneres Medvirken ved Radioudsendelserne, og skulde deres Engagementer ved Privatteatrene efterhaanden formindske den til Disposition værende Stab af Hørespilkunstnere, maa man nærmere overveje Spørgsmaalet om Ansættelse af et fast Hørespilpersonale.

Statsradiofonien

Emil Holm.